WARIES MISDAADREEKS · Nº 064

Biezenmat *in* Zwartewaterland

De zaak van de verdwenen tapijterfgename

---

het dagboek van Lotte Dalmeijer

10 augustus tot 25 september 2026

UITGEVERIJ WARIES

ZATERDAG 26 SEPTEMBER 2026 · 23.40 UUR

Aan de lezer

U kent mij niet. Ik ben Mirjam Oosting, rechercheur bij het team Opsporing Zwartewater. Ik zit op het bureau in Hasselt met een kop koude koffie en een kopie van een zwart linnen schrift, en ik heb hulp nodig van iemand die nog niet zo moe is als ik.

Lotte Dalmeijer, negenentwintig, textielrestaurator, woonachtig in Hasselt en sinds juni de grootaandeelhouder van tapijtfabriek Dalmeijer in Genemuiden, is donderdagavond 24 september om half negen op de fiets bij haar huis vertrokken. Sindsdien heeft niemand haar gezien. Vrijdagmiddag ontving haar oom een e-mail: anderhalf miljoen euro, uiterlijk maandag twaalf uur, geen politie. Haar oom kwam vanmiddag toch naar ons toe.

Vanavond vonden we haar dagboek op haar keukentafel. Ze begon het op 10 augustus, omdat ze zich bespied voelde. Ze plakte er van alles in: briefjes, kaarten, een krantenknipsel. De laatste bladzijde, van vrijdag 25 september, zegt dat ze vrijwillig een paar dagen weg is. Daar geloof ik niets van. Maar wat ik geloof doet er niet toe; wat erin staat wel.

Hierna vindt u het schrift, in zijn geheel en in volgorde, met alles wat erin zat. Daarna de twaalf stukken die we vanavond hebben verzameld: de melding, de e-mail, verklaringen van acht getuigen, de telefoongegevens, en wat er tot middernacht nog binnenkwam. Ik heb niets weggelaten en niets toegevoegd. Wat getuigen zeggen, is wat ze zeggen; of het waar is, is aan u.

Achterin, in Deel III, staan zes vragen. Ik wil vóór morgenochtend weten waar ze is, wie haar heeft meegenomen, en hoe. Schrijf uw antwoorden op het formulier. Als u vastloopt, zijn er hints, op hun kop gedrukt, in drie niveaus. De uitwerking zit achter een zegel. Breek het pas als u klaar bent.

Reken op twee tot vier uur. Zij heeft er minder.

M. Oosting

Inhoud

VOORWERK

Aan de lezer ... 3
Wie is wie ... 5

DEEL I · HET DAGBOEK

Augustus ... 7
September ... 27
Vrijdag 25 september ... 49

DEEL II · NA DE LAATSTE BLADZIJDE

1. Melding van vermissing en afpersing ... 51
2. De e-mail aan Gerrit Dalmeijer ... 52
3. Verklaring Gerrit Dalmeijer ... 53
4. Bevindingen in de woning ... 54
5. Verklaring Tine Hogeboom ... 55
6. Verklaring Sanne Visscher ... 57
7. Verklaring Ruben Kok ... 59
8. Verklaringen Jannes Bos en Gerda Mulder-Bos ... 61
9. Verklaring Mark Lindhout ... 63
10. Telefoongegevens (voorlopig) ... 64
11. Aanvulling havenmeester Zwartsluis ... 65
12. E-mail van Lyvon Floors ... 66

DEEL III · UW ANALYSE

Uw opdracht ... 68
Werkblad 1 · tijdlijn ... 69
Werkblad 2 · betrokkenen ... 70
Werkblad 3 · plekken ... 71
Antwoordformulier ... 72
Hints in drie niveaus ... 73
Verzegeld ... 76
De uitwerking ... 77
Een nieuwe bladzijde ... 83
Nawoord ... 84

Wie is wie

Met wat de politie op zaterdagavond 26 september van hen wist.

Lotte Dalmeijer (29)	textielrestaurator in Zwolle, woont in Hasselt; erfde in juni 52% van Dalmeijer Tapijt. Schrijft het dagboek.
Hein Dalmeijer (†)	haar opa, oud-directeur, overleden op 2 juni 2026.
Gerrit Dalmeijer (58)	haar oom, directeur van Dalmeijer Tapijt, 30% van de aandelen. Getrouwd met Margriet.
Ellen Dalmeijer	haar moeder, woont in Portugal.
Sanne Visscher (29)	haar beste vriendin sinds de brugklas; had tot april lunchroom Brood & Biezen in Hasselt.
Ruben Kok (36)	schipper van de klipper Geertruida in Zwartsluis.
Mark Lindhout (44)	adviseur van Lyvon Floors, de Belgische bieder; huurt woonboot Kempenaer in Zwartsluis.
Jannes Bos (81)	oud-voorman van Dalmeijer, leert Lotte biezen vlechten in zijn schuur aan het Zwarte Water.
Gerda Mulder-Bos (52)	dochter van Jannes.
Tine Hogeboom (78)	hospita van Lotte, woont beneden in hetzelfde huis aan de Ridderstraat.
Ewout	collega van Lotte in het atelier in Zwolle.
Wout Kremer (61)	havenmeester van de passantenhaven in Zwartsluis.
Pieter-Jan Vandamme	topman van Lyvon Floors, Kortrijk.
Mirjam Oosting, Bart Lenferink	rechercheurs, team Opsporing Zwartewater.
Vlecht	de kat.

Maandag 10 augustus 22.40

Een nieuw schrift. Gekocht in de Hoogstraat, zwart linnen, met een lintje. Opa zou zeggen dat je een schrift pas echt bezit als je de eerste bladzijde durft te verpesten, dus bij dezen: verpest.

Ik schrijf met zijn vulpen. Groene inkt, omdat hij vond dat blauw voor notarissen was en zwart voor de belastingdienst. De pen lag in de doos die ik in juni van Gerrit kreeg, 'de spullen van je opa die niet bij de zaak horen', zei hij, alsof er bij opa ook maar iets was dat niet bij de zaak hoorde.

Waarom een dagboek, op mijn negenentwintigste? Omdat ik me bekeken voel. Zo, het staat er. Sinds de begrafenis, misschien al eerder. Ik weet dat het klinkt als iets uit een slechte serie, en daarom schrijf ik het op in plaats van het tegen iemand te zeggen. Op papier kun je het later teruglezen en om jezelf lachen.

Feiten, dan. Vorige week dinsdag en vanavond stond er een grijze auto op de Stenendijk, aan de kant van de molen, met iemand erin. Beide keren toen ik terugkwam van mijn rondje. Beide keren reed hij weg toen ik dichterbij kwam. Grijs, groot, zo'n auto die eruitziet als een vertegenwoordiger in pak. Kenteken niet gezien. Ik ben ook geen rechercheur, ik ben textielrestaurator. Ik kan je vertellen of een damast uit 1850 met meekrap of met alizarine geverfd is, maar een automerk herkennen, ho maar.

Verder: Tine, mijn hospita beneden, die alles hoort (ze was veertig jaar muzieklerares en zegt dat haar oren het laatste zijn wat het opgeeft), vroeg vorige week of ik 'bezoek had gehad', want ze had overdag iemand op de trap gehoord. Ik was in Zwolle. Achteraf was het de man van de meterstanden, denk ik. Tine sluit elke avond om elf uur de voordeur af, en dat hoor ik

dan boven, dat zware slot. Het is het geluid waarbij ik in slaap val.

En dan is er natuurlijk het grote ding, waar ik nog steeds niet goed over durf te schrijven. Opa heeft mij zijn aandelen nagelaten. Tweeënvijftig procent van Dalmeijer Tapijt. Niet aan Gerrit, die er sinds 2010 directeur is, niet aan de stichting van het personeel, maar aan mij, die al tien jaar in Zwolle oude lappen stof zit te verstellen. 'Omdat jouw vader het anders gekregen had,' zei de notaris. Gerrit zei niets, en dat was erger.

Op dinsdag 29 september is er een aandeelhoudersvergadering. Er ligt een bod van een Belgisch bedrijf. Gerrit wil verkopen. Ik weet niet wat ik wil, behalve dat ik wil dat iedereen ophoudt met naar me kijken alsof ik een stemmachine ben.

Sanne kwam vanmiddag even langs. Haar lunchroom is sinds april dicht, Brood & Biezen, dat leuke zaakje met de ingelijste biezenmatjes aan de muur. Ze werkt nu 's ochtends bij een tuincentrum en ze doet alsof ze dat heerlijk vindt. Ze is de dapperste mens die ik ken. Ze heeft al sinds die keer dat ik naar mama in Portugal ging mijn reservesleutel, voor Vlecht. Vlecht is mijn kat. Vlecht vindt dit schrift heel interessant, vooral het lintje.

Dinsdag 11 augustus 22.10

Werk. Een merklap uit 1823 van een meisje van negen, Geesje, die haar hele alfabet heeft geborduurd en bij de Q is opgehouden. Daarna niets meer, alleen een halve Q. Ik heb er de hele middag naar gekeken en me afgevraagd wat er gebeurd is. Ewout zegt dat ik dat bij elk stuk doe en dat het daarom zo lang duurt.

Om zeven uur klopte Tine boven aan. Of ik thee kwam drinken. Tine woont hier sinds 1968, eerst met haar man, nu alleen met een piano waar ze niet meer op speelt en een radio die altijd

aanstaat. Haar voorkamer kijkt uit op de straat, en ze ziet alles wat er gebeurt zonder dat het lijkt alsof ze kijkt. Dat is een kunst.

Ik heb haar gevraagd of ze die grijze auto ook gezien had. 'Op de dijk? Ja, kind. Vorige week. Een meneer die zat te bellen. Netjes pak. Die zat niet te vissen.' Ik was opgelucht, wat raar is: ik ben dus niet gek, er is echt een meneer in een grijze auto.

Tine vertelde ook, zoals ze dat elke paar weken vertelt, hoe het huis werkt. 'Om elf uur ga ik op slot, dat weet je. Wie later komt, heeft een sleutel nodig. Wie geen sleutel heeft, komt er niet in, ook niet als hij aardig is.' Ze keek me erbij aan alsof ik iedere avond mannen mee naar boven nam. Was het maar waar, zou Sanne zeggen.

Woensdag 12 augustus 23.15

Vrije dag, dus naar Genemuiden, naar opa's huis. Het staat te koop maar er hangt nog geen bord. Gerrit heeft het leeggehaald, op de werktafel na, die is van mij, en die staat nu bij mij in Hasselt met de smalle la waarin ik dit schrift bewaar.

Wat ik vergeten was: het geluid. Als je 's avonds in Genemuiden in opa's achtertuin staat, hoor je de hallen. De tuftmachines draaien in ploegen, en 's nachts, als de rest stil is, ligt er over het hele dorp een zacht gezoem, alsof er ergens een enorme bij slaapt. 'Genemuiden zoemt 's nachts,' zei opa altijd, 'daar slaap je het best bij.' Ik heb het nergens anders ooit zo gehoord. In Hasselt hoor je 's nachts de klok van de toren en verder niets. Ik stond er vanavond een kwartier naar te luisteren tot de buurvrouw vroeg of alles goed met me was.

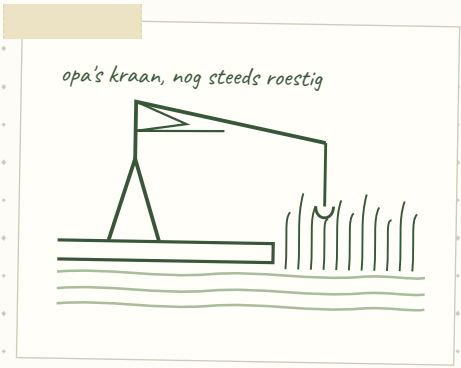
Daarna ben ik op de fiets naar de Oude Biezenhaven gegaan, voor het eerst in jaren. Je komt er over een boerenpad langs het water, ten zuiden van het dorp, en dan opeens is daar dat arm-

pje water met de restanten van twee schuren, één muurtje nog overeind, en de oude kraan. Daar werden vroeger de biezen aangevoerd, in platte schuiten, vanaf de oevers van de oude Zuiderzee. Opa nam me er mee naartoe toen ik klein was, op zondagmiddag na de kerk, en dan vertelde hij dat zijn opa daar de biezen keurde: ruiken, buigen, in je mond nemen. Een goede bies is taai als een schoenveter en ruikt naar regen.

'Dit is mijn haven,' zei opa dan, alsof hij hem gekocht had. Ik dacht jarenlang dat dat ook zo was. Als ik als kind ergens naartoe wilde waar het stil was, zei ik: 'Naar opa's haven.' Iedereen in de familie wist wat ik bedoelde.

Er komt daar niemand meer. Echt niemand. Het riet is hoger dan ik, de kraan is bruin van de roest, en er lag een half gezonken bootje in het riet dat er al jaren moet liggen. Je kunt er alleen goed komen over het water of over dat ene pad, en het pad is na de tweede bocht zo modderig dat zelfs de boer er niet meer met de trekker in gaat. Ik heb een uur op de kademuur gezeten en twee reigers en een vrouw in een kano gezien. De vrouw in de kano zwaaide. Toen het begon te schemeren werd het water zwart als drop. 'Het Zwarte Water geeft 's nachts niets terug,' zei opa vroeger op die kade. 'Wat erin valt, ziet niemand meer.' Als kind vond ik dat eng. Nu vond ik het vooral mooi.

Op de terugweg langs het fabrieksterrein. Het nieuwe kantoor van glas, de oude hal met opa's naam er nog in steen boven de deur: *L. Dalmeijer & Zn. 1921*. Lubbert, mijn overgrootvader, begon met biezenmatten, toen kokos, en opa kocht in de jaren zestig de eerste tuftmachine. 'Van bies naar kunstgras in drie generaties,' zegt Gerrit op elke verjaardag, en dan lacht hij alsof het een grap is. Bij de poort stond een grijze auto. Ik weet het. Half Nederland rijdt in een grijze auto.

Opa's rouwkaart ligt nog op mijn tafel. Ik plak hem hierin, dan ligt hij ergens waar ik hem terugvind.

Hendrik Dalmeijer

Hein

Genemuiden, 11 november 1938 · Genemuiden, 2 juni 2026

Wat de hand vlecht, houdt het hart vast.

Weduwnaar van Aaltje Dalmeijer-Brink †2009
De familie, de medewerkers van Dalmeijer Tapijt

Donderdag 13 augustus 23.50

Sanne at mee. Pasta, wijn, Vlecht op haar schoot. Ze had een brief bij zich van de curator, die ze me liet zien alsof het een grap was: of ze een 'betalingsvoorstel' wilde doen. Ze staat persoonlijk garant voor een deel van de lening van de lunchroom, en dat deel is niet klein. Ze noemde geen bedrag en ik vroeg er niet naar. Bij Sanne moet je wachten tot ze het zelf zegt. Dat is altijd zo geweest, al sinds de brugklas in Zwolle, toen ze drie weken lang niemand vertelde dat haar vader weg was.